

Lucie Rico

GPS

Traduït del francès per Valèria Gaillard Francesch

AdN

Títol original: *GPS*

Disseny de col·lecció: Summa Branding

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó i/o multes, a més de les corresponents indemnitzacions per danys i perjudicis, per als que reproduïxin, plagüin, distribueixin o comuniquin públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, sense la preceptiva autorització.

© P.O.L éditeur, 2022

© de la traducció: Valèria Gaillard Francesch, 2024

© AdN Editorial (Grupo Anaya, S. A.), 2024

Calle Valentín Beato, 21

28037 Madrid

www.AdNovelas.com

ISBN: 978-84-10138-04-9

Dipòsit legal: M. 33.625-2023

Printed in Spain

Gira a la dreita

És com si la Sandrine t'hagués parat una trampa. Una trampa malsana: *T'espero a les 7 de la tarda a la nostra festa de compromís. Zona Belle-Fenestre. Arriba ben puntual.*

Has escrit al GPS: «Zona Belle-Fenestre» i, a continuació, «Lloc per comprometre's Zona Belle-Fenestre». Ha contestat dues vegades: «Adreça desconeguda».

N'hi ha prou que falti un número perquè l'adreça sigui inútil. Una adreça equivocada pot conduir algú com tu a perdre's. N'hi ha molts, d'exemples. Un error en el nom del destinatari fa que una multa no arribi a bon port i es converteixi en un deute vitalici. Una badada, i els serveis d'urgència arriben massa tard per reanimar un pare, deixant dos fills orfes amb aquest etern pesar: tant de bo el codi digital de la porteria no hagués canviat. O encara: un sicari mal informat s'equivoca de pis, entra a casa teva i no a la del veí i et dispara un tret al cap.

Per descomptat, no t'ha passat res de tot això. Però, de vegades, fas volar la imaginació amb tanta intensi-

tat que ja no saps diferenciar la realitat de les teves ficcions. Et deixes embriuar. Comences a divagar mentalment. Divagues per l'espai. Orientar-te és un autèntic mal de cap. Des que estàs a l'atur aquesta tendència ha augmentat, però no és nova. Vas néixer del revés, revelant primer el cul al món, malgrat l'ordre establert i les bones maneres. La majoria dels nens es giren a la panxa de la mare per arribar en la direcció correcta. Tu, no; el teu cap no va trobar la sortida.

Les tres últimes vegades que has sortit de casa, t'has desplomat a la vorera. No vas aconseguir respirar fora. Li vas preguntar a l'Antoine si els incendis a la zona podrien haver malmès tant l'aire. S'havia mostrat escèptic. Podien tenir-hi alguna cosa a veure, però no ho explicaven tot. Havia tornat a parlar de la necessitat d'anar a veure un psicòleg, o, almenys, un al·lèrgic.

Per molt que hi donis voltes, el nom de Zona Belle-Fenestre no t'evoca res. Tanmateix, la zona de Belle-Fenestre és a prop de casa teva i has nascut en aquesta zona. No has sortit mai de la regió, tret d'unes breus vacances, cosa que en trenta-tres anys t'hauria donat temps suficient per resseguir cada paisatge. Però els paisatges no t'interessen. La ciutat, tampoc. Totes les ciutats són iguals, afirmes. Dues persones equipades amb fibra òptica i subscrietes a Netflix tenen més en comú que dues persones que viuen a Clermont-Ferrand. De vegades t'agrada dir-te a tu mateixa: pertanyo a la ciutat on viu la Sandrine, i m'estimo la Sandrine com la meua ciutat, sense entendre-la ni pensar-hi.

Internet t'informa que la Zona Belle-Fenestre és un parc enjardinat amb arbres, de 17 hectàrees, un escenari perfecte per celebrar-hi el vostre esdeveniment. Entre les vuit mansions amb personalitat reconstruïdes sobre les ruïnes d'antics castells, quatre estan privatitzades i són ideals per organitzar casaments, aniversaris, còctels, festes al jardí...

No en tens ni idea, de la mida d'una hectàrea. La paraula et preocupa, com totes les paraules que comencen per una hac muda. Una hectàrea ha de ser enorme per no comptabilitzar-se en metres o quilòmetres.

Una hectàrea, un hectolitre. Disset hectàrees, disset hectolitres. El cos d'un adult conté zero coma zero cinc hectolitres de sang, cosa que et sembla ridícula. No saps per què t'ha quedat aquesta xifra al cap.

No obstant això, aquesta idea et dona voltes al cap, la imatge de la sang, mentre el GPS segueix buscant. De seguida t'imagines el pitjor, amb detall:

Et veus arribant a l'hectàrea 1, la nit és espessa, el parc fosc, els fanals estan trencats i les vuit cases amb personalitat s'assemblen entre elles com els còdols.

El telèfon es queda sense bateria.

En una cruïlla has de triar una direcció: dreta, esquerra, centre?

Agafes el camí del centre. Et condueix a un ombrívol carreró sense sortida. Dones unes quantes voltes.

A l'hectàrea 2, un home sorgit del no-res t'agafa pels cabells.

T'arrossegues, ferida, fins a l'hectàrea 3, no t'aixeques. Exhales el teu darrer alè en un lloc anodí, prop

d'un estany decoratiu amb nenúfars, mentre que, no gaire lluny, en un lloc que mai hauràs trobat, la Sandrine besa el seu futur marit enmig de convidats dotats amb un millor sentit de l'orientació que tu.

Si l'Antoine hagués accedit a acompanyar-te, et podria haver guiat. Hauries caminat per la Zona Belle-Fenestre amb els ulls tancats, agafada de la seva mà. No hauria deixat que l'exterior t'ofegués. Només et va dir: «Aniré amb vosaltres més tard». Per la manera com va abaixar la mirada i va girar els ulls estranyament en la seva òrbita, vas entendre que no era segur. Vindria a cercar-te si la seva festa no li agradava, si encara li quedaven energies, o si tu li suplicaves que t'escortés.

Truques a la Sandrine, i li dius que no hi aniràs. Que t'havies oblidat que era divendres. Que per a tu, des que estàs a l'atur, la setmana i el cap de setmana se't barregen, que tens un gangli i, a més, se t'ha tacat el vestit.

Ella et deixa parlar.

L'última vegada que la Sandrine va venir a casa teva, va obrir la finestra i va dir: «Fa olor de resclosit, aquí dins». Tenia raó. Aquesta olor és la teva; no ets gaire diferent de la teva olor.

Per telèfon, la Sandrine et respon simplement: «Has de venir». Un testimoni té l'obligació d'estar-hi present, es troba en la definició mateixa de la paraula. Vas buscar aquesta definició el dia que t'ho va proposar. El dia que la Sandrine va venir a casa teva. Sortia de la feina, s'havia tret els talons tot i que odia els seus

peus. Sovint deia: «No és greu, la majoria de les noies boniques tenen els peus molt lletjos, ho he llegit en alguna banda». Treure's les sabates a casa teva era un senyal d'amistat. Va ser llavors quan et va dir: «Fa olor de resclosit, aquí dins». Havia obert una finestra, la del menjador. Els veïns del davant s'estaven barallant, la Sandrine s'havia quedat una bona estona mirant-los sense badar boca. Tu no havies dit res per no semblar massa aturada, però et mories de ganes d'explicar a la Sandrine els episodis anteriors de les seves vides. Els veïns semblaven haver disposat tot el seu pis de manera que el seu interior estigués perfectament orientat cap a la teva finestra: un autèntic escenari, però de sala municipal, amb mobles de gamma baixa, sorollosos i mal muntats.

Tu estaves asseguda al sofà, amb els ulls clavats en els de la Sandrine, que observava amb una atenció infinita la disputa matrimonial que s'anava intensificant. Mentre la veïna esclafia a plorar enmig de la cuina de mòduls, la Sandrine s'havia sobresaltat violentament. S'havia recolzat a la finestra, amb el cos doblegat perpendicularment. La posició era anormal, un preludi que anunciava un crit, o un salt al buit. Tenia els punys serrats, serrats al voltant de la barana i després havia deixat anar la pressió. S'havia girat cap a tu com si no hagués passat res, per preguntar-te: «No voldries ser la meva testimoni? Em caso».

La forma negativa de la pregunta no era gaire adequada. Tampoc aquest anunci. Tu havies ficat cap a dins l'estómac, la Sandrine havia arronsat les espat-

lles: «Ets la persona que em coneix des de fa més temps. I ets periodista. Faràs bon paper». No va mencionar que estaves a l'atur. Ni tampoc la vostra amistat. No li vas dir que només escrives sobre successos ni que odiaves el John. Vau esclafir a riure amb complicitat. Vas acceptar.

Per telèfon la Sandrine t'ha dit: «No et preocupis, t'acompanyaré».

Ha penjat.

Et sents tranquil·la i important: la Sandrine es perdrà els preparatius de la seva pròpia festa de compromís per venir-te a buscar. Treus una ampolla de moscatell i t'asseus al sofà de braços plegats esperant que arribi. En aquesta postura és com passes la major part del temps. Si escrivissis a Google Imatges «espera i oci», trobaries la teva posició preferida representada en tota mena de situacions.

El mòbil ha vibrat. Un enllaç de Google Maps —que tu continues anomenant GPS en un abús del llenguatge, com si tots els mapes, totes les representacions del món i les tecnologies fossin el mateix, simples eines per conduir-te a bon port— ha aparegut a la pantalla:

La Sandrine vol compartir la seva ubicació amb tu.

El teu ego ha patit una clatellada. No pensava venir a recollir-te en persona, simplement es limitava a enviar-te un avatar digital. Guardes l'ampolla de moscatell. Malgrat tot, aquesta fórmula, «compartir», t'agrada. Has pensat en el pis que comparties amb la

Sandrine, al carrer de les Graves. És ben estrany que recordis el nom d'un carrer. Realment no prestes mai gaire atenció als noms dels carrers. L'Antoine, sí. I t'assenyala: «És curiós que visquis a l'avinguda del filantrop mossèn Pere, tu que ets tan egocèntrica». De vegades, t'explica l'origen dels noms. Aprens, per oblidar-ho tot seguit, que els carrers batejats amb el nom de dos famosos escriptors francesos que s'odiaven es creuen, que una estudiant morta per la caiguda d'un maó al cap va donar el seu nom a l'atzucac on va morir, o que el carreró Trenca-cul i l'atzucac Bonic-cor estan davant per davant. Hauria d'existir una feina exclusiva de diplomàtic per resoldre totes les incoherències que afecten l'harmonia dels llocs.

Les Graves era fàcil de recordar. Sobretot perquè el carrer n'estava ple. Els còdols petits se't ficaven dins de les sandàlies a l'estiu, i la Sandrine es divertia llançant-los amb una puntada de peu, als fanals o a les bústies, al més lluny possible, i esclafia a riure, com si hagués encertat un objectiu.

Has clicat l'enllaç.

Al mateix moment no hi has pensat. Acariciaves la pantalla diversos centenars de vegades al dia, mecànicament. Amb un suau moviment del canell escombraves la superfície, d'esquerra a dreta, de dalt a baix. T'omplies d'informació i imatges. Només els missatges de la Sandrine et feien aixecar el dit índex, et feien parar atenció. Tan bon punt apareixia el seu nom, l'escombrada es convertia en pressió. Clicaves com qui obre un regal el matí de Nadal, amb impaciència i ansietat.

L'aplicació Google Maps ha aparegut a pantalla completa, revelant un mapa general i, al centre, un imponent punt vermell, perfectament rodó, perfectament vermell. Només n'havies vist de similars en les sèries americanes, per designar bombes, material perillós o zones de conflicte.

Has tornat a clicar.

El nom Sandrine ha aparegut a la part superior de la pantalla, al costat d'una sèrie de números: cinquanta minuts de trajecte. Trenta d'autobús i vint a peu, trenta-nou quilòmetres nou-cents per recórrer. El punt vermell era a la gespa, a cinquanta minuts de tu, Zona Belle-Fenestre. S'ha posat a pampalluguejar, amb molta delicadesa. Has reconegut en aquest moviment la localització de la Sandrine. Aquest és el pensament que t'ha vingut al cap: és la meva amiga, aquest cercle vermell incrustat al meu telèfon, només m'hi he d'apropar per trobar-la.